

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce **Ing. J. B.**, bytem, zast. JUDr. Hanou Loskotovou, advokátkou se sídlem Sokolská 60, 680 01 Boskovice, proti žalovanému **Policejnímu prezidiu České republiky**, se sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2013, č. j. PPR-14835-1/ČJ-2013-990420,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobce v řízení o kasační stížnosti JUDr. Haně Loskotové, advokátce se sídlem Sokolská 60, 680 01 Boskovice, **se přiznává** odměna v částce **4.114 Kč**, která bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou žalobce napadl rozhodnutí Policejního prezidia České republiky, Ředitelství služby pořádkové policie ze dne 27. 6. 2013, č. j. PPR-14835-1/ČJ-2013-990420, kterým bylo na základě odvolání žalobce změněno rozhodnutí Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru služby pořádkové policie (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 2. 5. 2013, č. j. KRPB-73312-11/ČJ-2013-0600PZ-JA.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo dle ust. § 97 odst. 3 a § 98 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) ve zkráceném přezkumném řízení změněno rozhodnutí Policie České republiky, Územního

odboru Blansko – Vyškov vydané v blokovém řízení ze dne 9. 3. 2013, kterým byla žalobci pokutovým blokem ev. č. C 0142356, série FC/2013 uložena bloková pokuta na místě nezaplacená ve výši 500 Kč, za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o silničním provozu) spáchaný porušením ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a to tak, že ve slovním popisu přestupkového jednání na dílu „A“ pokutového bloku „Jako řidič nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, lékařské potvrzení nevlastní, porušeno ust. § 5/1a z. č. 361/2000 Sb.“ byla nesprávně uvedená právní kvalifikace nahrazena správnou právní kvalifikací, tj. „§ 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 361/2000 Sb.“ V ostatních částech správní orgán prvního stupně napadené rozhodnutí jako významový celek potvrdil.

Žalovaný citované rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změnil tak, že v části odůvodnění napadeného rozhodnutí nahradil nesprávné jméno pachatele přestupku „Ing. J. D.“ správným jménem pachatele přestupku „Ing. J. B., nar.“ a v ostatních částech napadené rozhodnutí potvrdil a odvolání žalobce zamítl.

Žalobou napadené rozhodnutí žalobce považuje za nezákonné, tvrdí, že k dopravnímu přestupku nedošlo a že tímto rozhodnutím a v řízení, které mu předcházelo, byl ukrácen na svých právech.

Poukazuje na pochybení policejní hlídky při výkonu služby – policejní auto bylo ukryto za stromem na příjezdové cestě k domu č. 80 (neoprávněný vstup na soukromý pozemek), hlídka nezapnula včas zvukové znamení, žalobce byl přinucen zastavit v nepřehledné zatáčce, příslušník dopravní hlídky nesprávně vyhodnotil situaci (ze strany žalobce nedošlo k přestupku, pouze opomněl zapnout bezpečnostní pás včas, což učinil bezprostředně po výjezdu na silnici č. 374), nesprávná kvalifikace přestupku na pokutovém bloku, jednání policisty bylo účelové s cílem vybrat pokutu.

Namítá, že k žádnému přestupku z jeho strany nedošlo, své opomenutí napravil bezprostředně. Trvá na tom, že pokud ho hlídka zastavila, měla jeho opomenutí řešit nanejvýš domluvou a poučením, v souladu s posláním policie dle ust. § 2 zákona č. 273/2008 Sb.

Odvolací správní orgán podle názoru žalobce pochybil, když se nezabýval jeho námitkou, že nebyl pozván na jednání, ačkoli výslovně žádal, aby se k věci vyjádřil, doplnil či upřesnil údaje o průběhu události. Tím podle názoru žalobce došlo k porušení ust. § 49, § 50 odst. 3 správního řádu a § 73 zákona o přestupcích. Žalovaný se rovněž nezabýval námitkou, že k přestupku nedošlo, neboť své opomenutí ihned napravil. Žalovaný podle názoru žalobce převzal vady rozhodnutí správního orgánu prvního stupně – nadále vycházel z nesprávného posouzení dopravní situace policistou, nevzal v úvahu, že originál pokutového bloku byl žalobcem roztržením zneplatněn, ani že žalobce nový ani změněný doklad nepodepsal a nepřevzal.

Žalobce popírá závěr žalovaného, že žalobce s projednáním přestupku souhlasil. Uvádí, že byl myšlenkami jinde a neměl náladu na dohadování se s úředníky, čehož policista

využil a dal mu podepsat pokutový blok. Až doma si uvědomil, že to byla chyba, kterou se pokusil napravit podáním odvolání, ale bezúspěšně. Stejně tak popírá, že podepsáním a převzetím pokutového bloku souhlasil s tím, že pokutu zaplatí. Namítá, že policistovi jasně sdělil, že pokutu nezaplatí, protože je nezaměstnaný a nemá peníze, ten jej však veden rozkazem vybrat peníze za pokutu nechal blok podepsat, aniž by jej jakkoli poučil o přestupkovém řízení. V postupu policisty žalobce spatřuje porušení ust. § 52 věta první a § 11 písm. a), c) zákona č. 273/2008 Sb.

Z uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby soud rozsudkem rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci náklady řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě setrvává na názoru, že veškerá řízení, která proběhla ve věci dopravního přestupku žalobce ze dne 9. 3. 2013, byla plně v souladu s platnými ustanoveními zákona o přestupcích, zákona o silničním provozu i správního řádu. Uvádí, že do současné doby nebylo prokázáno, že by ze strany správních orgánů došlo ve vztahu k žalobci k jakémukoliv protiprávnímu jednání nebo krácení jeho zákonných práv. K tvrzením obsaženým v žalobě žalovaný uvádí, že žalobce sám přiznává, že bezpečnostní pás před započítím jízdy zapnutý neměl a až do výjezdu na silnici č. II/374 jel bez zapnutého pásu, z ust. § 6 písm. a) zákona o silničním provozu přitom vyplývá, že řidič je povinen se připoutat již před zahájením jízdy a nikoliv až v jejím průběhu; ujetá vzdálenost potom nemá vliv na naplnění skutkové podstaty přestupku. Prokazatelnou skutečností rovněž zůstává, že žalobce svůj souhlas se spácháním dopravního přestupku vyjádřil svým vlastnoručním podpisem na bloku pokuty na místě nezaplacené. Žalovaný konstatuje, že Policie České republiky řeší zjištěné přestupky dle zákona, nikoliv podle přání a požadavků osoby, která se jich dopustila. Z tvrzení žalobce podle názoru žalovaného plyne, že žalobce by zřejmě se zaviněním přestupku souhlasil, kdyby jej Policie České republiky řešila dle jeho představ, tedy domluvou. K namítanému porušení ust. § 73 zákona o přestupcích žalovaný uvádí, že žalobce souhlasil s projednáním přestupku v blokovém řízení na místě a tudíž se vzdal práva, aby ve věci proběhlo řádné správní řízení včetně dokazování. K namítanému porušení ust. § 49 správního řádu žalovaný uvádí, že zákon nestanoví povinnost zahájit správní řízení po podání mimořádného opravného prostředku vůči pravomocnému rozhodnutí provedenému v blokovém řízení. Toto nechává na úvaze správního orgánu, který dospěl na základě důkazních materiálů a vyjádření žalobce k závěru, že má dostatek podkladů pro své rozhodnutí. Žalovaný rovněž odkazuje na znění ust. § 94, § 97 odst. 3 a § 98 správního řádu.

Dle názoru žalovaného správní orgány postupovaly v souladu s uvedenými právními normami, zajistily dostatek důkazů včetně vyjádření policistů a rozhodly ve zkráceném přezkumném řízení o změně rozhodnutí provedeného v blokovém řízení. Správní orgán dospěl k závěru, že se nejedná o pochybení, které by zakládalo nezákonnost ve věci samé, a bylo na místě a v souladu se zákonem předmětné rozhodnutí změnit a ponechat v platnosti. Odvolací orgán se s jeho právním názorem ztotožnil, neboť žalobce nepředložil žádné důkazy, které by odůvodňovaly rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit. Dílčí pochybení v odůvodnění nemající vliv na právní stránku věci (mylně uvedené jméno přestupce v části odůvodnění) napravit změnou provedenou v části odůvodnění, v ostatních

částech napadené rozhodnutí potvrdil. Závěrem žalovaný konstatuje, že dle jeho názoru se žalobce přestupku kladeného mu za vinu jednoznačně a nepochybně dopustil. Veškeré mimořádné prostředky provedené z jeho strany žalovaný považuje za ryze účelové a mající za cíl vyhnout se odpovědnosti za přestupek.

V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika, v níž žalobce zcela setrval na své žalobní argumentaci.

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází mimo jiné originál části „A“ a kopie částí „B“ a „C“ bloku na pokutu ve výši 500 Kč na místě nezaplacenou evidenčního čísla C 0142356 série FC/2013 ze dne 9. 3. 2013, kterým byla uložena pokuta orgánem Policie České republiky žalobci jako řidiči motorového vozidla za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, kterého se dopustil porušením ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu (nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem).

Dne 12. 3. 2013 bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno podání nazvané „Odvolání proti uložení pokuty“, toto podání bylo správním orgánem zčásti vyhodnoceno jako podnět k zahájení přezkumného řízení. Jelikož přezkoumáním důkazních materiálů, a to jednotlivě i ve vzájemných souvislostech, dospěl správní orgán prvního stupně k odůvodněnému závěru, že předmětné rozhodnutí o blokové pokutě vykazuje vady spočívající v právní kvalifikaci porušení zákonné povinnosti (místo ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu bylo na pokutovém bloku uvedeno porušení ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu), vydal dne 2. 5. 2013 rozhodnutí č. j. KRPB-73312-11/ČJ-2013-0600PZ-JA, kterým podle ust. § 97 odst. 3 správního řádu předmětné rozhodnutí vydané v blokovém řízení v této části změnil. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce včasné odvolání, o kterém bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 2. 8. 2013, č. j. 41 A 58/2013-13 žalobu dle ust. § 46 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.) ve spojení s ust. § 68 písm. a) s. ř. s. jako nepřipustnou odmítl. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 12. 2013, č. j. 2 As 68/2013-59 bylo toto usnesení Krajského soudu v Brně zrušeno a věc byla vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Krajský soud je ve smyslu ust. § 110 odst. 4 s. ř. s. vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto zrušovacím rozsudku.

Žaloba není důvodná.

Předmětem soudního přezkumu bylo v daném případě rozhodnutí vydané ve zkráceném přezkumném řízení podle ust. § 98 správního řádu, kterým bylo částečně změněno rozhodnutí o přestupku vydané v blokovém řízení, resp. rozhodnutí o odvolání, jímž bylo rozhodnutí vydané ve zkráceném přezkumném řízení změněno.

V případě přezkumného řízení podle části druhé hlavy deváté správního řádu se jedná o dozorčí prostředek, jímž se z pozice hierarchických vztahů zajišťuje dodržování zákonnosti.

Základní podmínkou pro zrušení či změnu správního rozhodnutí v přezkumném řízení je rozpor přezkoumávaného rozhodnutí s právním předpisem, tedy jeho nezákonnost. Vedle rozhodnutí vydaných v klasickém správním řízení je nepochybně možné tento dozorčí prostředek aplikovat i na věci vyřízené v blokovém řízení. Není nicméně možné odhlédnout od specifického charakteru tohoto typu řízení. Blokové řízení je zkráceným a neformálním řízením o přestupku, jehož výsledkem je individuální správní akt, kterým se obviněný z přestupku uznává vinným a ukládá se mu povinnost zaplatit pokutu. Pro uložení pokuty v tomto řízení musí být kumulativně splněny tři podmínky stanovené ust. § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. Správní orgán oprávněný ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení po odhalení skutku a ztotožnění osoby, která se jej dopustila, si nejprve učiní úsudek o tom, zda se jedná o přestupek, zda je tento přestupek spolehlivě zjištěn, zda jej nestačí vyřídit domluvou a zda jsou splněny i další zákonné podmínky pro jeho projednání v blokovém řízení. Následně ověří, zda je obviněný z přestupku ochoten pokutu v blokovém řízení zaplatit. V případě udělení souhlasu s vyřízením přestupku v blokovém řízení správní orgán oprávněný ukládat a vybírat pokuty v blokovém řízení vystaví pokutový blok, jehož převzetí potvrdí pachatel přestupku svým podpisem. Po potvrzení o převzetí pokutového bloku obviněným z přestupku a po oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení za přestupek proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu již nejsou vyhledávány žádné důkazní prostředky ani prováděno dokazování za účelem posouzení skutkového a právního stavu věci. Stvrzením převzetí pokutového bloku obviněný z přestupku souhlasí s vyřízením věci v blokovém řízení. Podpis obviněného na pokutovém bloku potvrzuje jeho zavinění za přestupek a dále i veškeré zde uvedené skutečnosti, tj. zejména, že přestupek byl spolehlivě zjištěn, odpovídá zde uvedenému popisu. Proti uložení pokuty v blokovém řízení dle zákona o přestupcích není možné odvolání. Obviněný z přestupku se svým souhlasem vyjádřeným podpisem bloku dobrovolně vzdává důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v řízení o přestupku a ve svém důsledku i opravných prostředků.

Uvedená povaha blokového řízení podle názoru soudu vylučuje, aby osoba, která udělila souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, následně v přezkumném či jiném řízení zpochybňovala závěry v tomto řízení učiněné a namítala, že přestupek nebyl spolehlivě zjištěn, že jednání nenaplněvalo znaky skutkové podstaty přestupku či že přestupek bylo možné vyřídit pouhou domluvou. Naopak s ohledem na zásadu *vigilantibus iura* (nechť si každý střeží svá práva) je nutné vycházet z toho, že obviněný z přestupku se souhlasem s uložení pokuty v blokovém řízení důkladnějšího zjišťování skutkového stavu věci v rámci běžného řízení o přestupku dobrovolně vzdal, a proto se této možnosti nemůže následně dovolávat. Provádění dokazování za účelem zjišťování skutkového stavu či provádění právního hodnocení přestupkového jednání až v rámci přezkumného řízení by bylo i ve zjevném rozporu se smyslem blokového řízení jako neformálního typu řízení o přestupku, v němž se zachycují skutkové otázky pouze zjednodušeným způsobem. Dokazování až v rámci přezkumného řízení by navíc fakticky suplovalo běžné správní řízení o přestupku, v němž by s ohledem na značný časový odstup od spáchání skutku častokrát nastával stav důkazní nouze, který by mohl bezdůvodně svědčit obviněným z přestupku.

S ohledem na shora uvedené je soud toho názoru, že předmětem přezkumného řízení bylo toliko zabývat se zákonností blokového řízení z toho hlediska, zda byly naplněny

všechny zákonné podmínky pro tento typ řízení stanovené ust. § 84 odst. 1 zákona o přestupcích. Naopak námitky žalobce týkající se skutkových okolností přestupku (chování policistů v průběhu ukládání blokové pokuty) ani námitky týkající se vlastního právního hodnocení přestupkového jednání žalobce (zda bylo možné přestupek vyřešit dohodou či zda jednání žalobce vůbec bylo možné považovat za přestupek) nemohly s ohledem na povahu blokového řízení v tomto přezkumném řízení obstát.

Pokud žalobce zpochybňoval závěr správních orgánů, že s projednáním přestupku v blokovém řízení souhlasil, nezbyvá než konstatovat, že za vyjádření souhlasu se spácháním přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení včetně ochoty zaplatit uloženou pokutu je třeba považovat vlastnoruční podpis obviněného na pokutovém bloku. Žalobce svůj podpis na pokutovém bloku v průběhu přezkumného řízení ani v žalobě nijak nezpochybnil, naopak potvrdil, že pokutový blok podepsal.

Z pokutového bloku č. C 0142356, série FC/2013 ze dne 9. 3. 2013, jehož originál je součástí správního spisu, je zřejmé, že žalobce, jehož totožnost byla prokazatelně ověřena, svým podpisem vyjádřil souhlas s tím, že se předmětného dne v 9:17 hod. v obci Uhřice jako řidič motorového vozidla dopustil přestupku proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to tím, že za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem. Tyto údaje jsou obsahovou součástí vystaveného a ručně vypsáného pokutového bloku, s nímž měl žalobce bezpochyby možnost se seznámit, a tedy jej zpochybnit či žádat odstranění jím shledaných nejasností a rozporů. Žalobce však svým podpisem jednak vyjádřil souhlas s projednáním přestupku v blokovém řízení, jednak stvrdil správnost uvedených údajů a převzetí části A pokutového bloku. Pokud měl žalobce jakékoli pochybnosti o spáchání přestupku nebo o významu toho kterého údaje na pokutovém bloku, nic mu nebránilo, aby tyto své pochyby rozptýlil dotazem u zasahujícího policisty (což podle svých tvrzení i učinil dotazem na policistu týkajícím se možných následků neuhrazení uložené pokuty, na což mu bylo odpovězeno, že „věc půjde do přestupkového řízení“). Tím, že pokutový blok žalobce podepsal (byť dle svého tvrzení „byl myšlenkami jinde“ a protože „neměl náladu se dohadovat s úředníky“), musel si být jako plně svéprávná osoba vědom právních následků s tímto jednáním spojených (tj. toho, že tímto podpisem jednak stvrdil souhlas se zde uvedenými skutečnostmi (včetně právní kvalifikace jeho jednání jako přestupku), jednak se vzdal možnosti jejich následného budoucího přezkoumání. Není rozhodné, zda se žalobce s názorem, že se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, skutečně ztotožnil, ale pouze to, že svůj souhlas se spácháním tohoto přestupku a s jeho projednáním v blokovém řízení projevil navenek. Na platnost souhlasu s projednáním přestupku v blokovém řízení nemůže mít pochopitelně žádný vliv ani následné poškození pokutového bloku roztržením ze strany žalobce.

Na základě uvedených skutečností má soud stejně jako správní orgány obou stupňů za nepochybné, že v daném případě byly splněny všechny zákonem požadované podmínky blokového řízení ve smyslu ust. § 84 zákona o přestupcích, a to včetně souhlasu žalobce s tímto způsobem projednání přestupku. Jedinou vadu pokutového bloku soud spatřuje v nesprávně uvedené právní kvalifikaci porušení zákonné povinnosti (místo porušení ust. § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu je zde nesprávně uvedeno porušení ust. § 5 odst. 1

písm. a) zákona o silničním provozu), tato nesprávnost však byla napravena právě vydáním rozhodnutí v přezkumném řízení, kterým bylo rozhodnutí vydané v blokovém řízení v tomto rozsahu změněno.

Námitku žalobce, že byl v průběhu přezkumného řízení zkrácen na svých právech tím, že mu nebylo umožněno se osobně k věci vyjádřit, nelze shledat důvodnou. V daném případě bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydáno v tzv. zkráceném přezkumném řízení podle ust. § 98 správního řádu, při němž je prvním úkonem vydání rozhodnutí podle ust. § 97 odst. 3 správního řádu. Jak pro provádění dokazování, tak pro vyjádření účastníků řízení tak v tomto typu řízení není prostor.

Ze všech shora uvedených důvodů soud tedy rozhodl tak, že žalobu ve smyslu ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, nárok na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřednické činnosti nevznikly, náklady řízení nežádal, soud proto rozhodl, že právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků.

Pro řízení o kasační stížnosti byla žalobci ustanovena zástupkyně, které soud přiznal odměnu v částce 4.114 Kč, a to za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) – převzetí a příprava zastoupení. Odměna byla vypočtena podle ust. § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 odst. 5 advokátního tarifu tak, že za jeden úkon právní služby byla stanovena odměna ve výši 3.100 Kč, k níž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že ustanovená advokátka je plátcem daně z přidané hodnoty, což soudu doložila fotokopii osvědčení o registraci k této dani, byla výše odměny zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty ve výši 21 %. Náklady právního zastoupení nese v souladu s ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 23. února 2015

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně